

GORI SRCA

V J E R S K I T J E D N I K

GOD. III.

ZAGREB, 29. KOLOVOZA 1948.

Prikriju, Gospode, uho
avoje i ustoli me; spasi
stugu svojeg, Bode moj,
koji se uzda u Tebe...
(Ps. 85. 1-3.)

Ir ulaz u donacija za Misu.

BROJ 32

TAJNA ISUSOVA USPJEHA

Veoma je zanimljivo promotriti, u što je Isus položio sigurnost i čime je zajamčio konačni uspjeh svoga učiteljskog rada. To je tim zanimljivije, što je takove prirode, da je to mogao iznaci i provesti samo Sia Božji.

Prije svega Njemu nije bilo dosta, što su Mu točno i podrobnu legitimaciju dali starozavjetni proroci. Oni su Ga navještali nekoliko stotina godina prije, nego li je došao. I kad je došao, na Njemu se točno sve ispunilo, što su oni proverki. A On je sam ne samo govorio, da je od Boga poslan, nego je to i potvrdio svojim svetlim životom (Iv. 5, 46), svojim čudesima (Iv. 5, 32, 36) i konačno svojim uskršnjem (Dj. ap. I, 22). Time je zajamčio svoje božansko poslanje i svoj božanski učiteljski ugled (Iv. 5, 39).

Druga je stvar Njegova svestrana i uviđena nauka. On je svojom naukom da svjetu nepobitne vjerske istine, nepokolebiti načela za život privatni i društveni, javni i tajni, za ljudsko mišljenje, osjećanje i rad u svim prilikama, temeljno zakrio za sva područja ljudskoga djelovanja. I On je u tom neneđašiv Učitelj. Takav je On i u svetosti i u nauci. Njegovu nauku i sveti život nikad nitko nije ni dostigao ni nadvišio. A i to je znak njegina božanskoga podrijetla.

S pravom piše filozof Kant: »Vajla priznati, da um ljudski ne bi ni danas općenitih moralnih zakona tako savršeno poznao, da ih Evandelje nije tako jasno i čisto učilo« (Johanni, Werke III, 332).

I Goethe kaže: »Neka kultura naprude, neka se znanosti rile, a dub ljudski neka se diže, koliko mu drago — uviđenu kulturu kršćanstva ne će nikada radivisiti« (Eckermann III, str. 171).

Wiesmann govori o Kristu: »Karakter je Kristov... daleko previsio sve pojmove i misli svojih suplemenika o moralnom savršenstvu... s njime se ne može usporediti nijedan od poznatih velikana kreposti... on je za svakoga najsvršeniji uzor« (Gesammelte Reden IV).

Krist je okolo sebe okupio svoje učenike. Predao im svoju nauku. Poslao ih da naučavaju po svem svijetu. Ali ih nije pustio da ostanu sami. Niti svoju nauku nije prepustio nijihovu mudrosti, nego ostaje s njima do konca svijeta, da ih u nijihovu učiteljskog radu ravna, prati i čuva od zabluda.

Zato reče: »Idite dakle, i naučavajte sve narode krstići ih u име Оца и Сина и Духа Светога; — učeći ih, da drže sve, što sam vam zapovijedlio. I evo ja sam s vama u sve do svačetka vijekas (Mat. 28, 19-20).

On je dao apostolima i njihovim nasljednicima u učiteljskoj službi isti ugled i istu vlast, koju je i sam imao. Zato reče: »Kao što je Otac mene poslao, tako i ja šaljem vas« (Iv. 20-22). I: »Tko vas sluša, mene sluša, i tko vas prezire, mene prezire. A tko mene prezire, prezire Onoga, koji je mene poslao« (Luka, 10). Tim je povezano u jednu čvrstu zajednicu sa sobom i učitelje svoje nauke i slušatelje t. j. vjeronike.

Konkretniji organizacijski oblik i nepogrešivost naučavanja svoje nauke podnio je toj zajednici, kad je na Petru izvršio ono (Iv. 21, 15-18), što mu je obećao: »Ti si Petar (stijena), na toj ču stijeni sagraditi Crkvu vojvo i vrata je paklena neće nadvladati (Mat. 16, 28). I obećao joj u ime svoje poslati Duha Svetoga, koji će vas svemu naučiti i napomenut će vam sve, što sam vam rekao. (Iv. 14, 16, 26). Dakle, da što ne zaboravite i nešto drugo da ne učite.

Svi pak vjernici treba da isto govore, budu istoga duha i mišljenja (I Kor. 1, 10). Svi su, koliko god ih ima, udari jednoga tijela. To su postali po krštenju, gdje su napunjeno istini duhom. To je tajanstveno tijelo Kristovo, komu je Krist glasava, a ostali su vjernici udovi (I. Kor. 1, 14).

To su eto tajne, kojima je Isus Krist svoju nauku započeo i njezin konačni uspjeh osigurao.

12, 12-14). Krist dakle kao glava ostaje nerazdružen sa svojim tajanstvenim tijelom. On preko svojih udova misli, uči i ravnava sve.

No tijelo, odnosno njegovi udovi, trebaju hrane za svoj život i svoj rad. Zato su već pri kraćani bili postojani u nauci apostolskoj, u zajednički bratskoj, lomljenju hlijeba i molitvi. Upravo lomljenje hlijeba t. j. preveste Euharistija je bila ona hrana, koja ih je hrana, ona tajna, koja ih je vezala u jedno (Dj. ap. 2, 42-47). Ona je ono tajanstveno sredstvo, koje oblikuje svakoga kršćanina, koji je достојno prima, da bude jedno s Kristom, s Njim, jedno misli, jedno osjeća, jedno govoriti i uopće živeti Kristovim Kristovim: »Jer ja ne živim više, nego živi u meni Krist« (Gal. 2, 20).

Konačno je još jedno jamstvo za očuvanje i uspjeh nauke Isusove i Njegove zajednice, a to je Marija. Nju je s križa na Golgoti Krist darena na majku svojoj Crkvi u svojim slijedbenicima (Iv. 19, 25-27). A Ona je tu svoju majčinsku ulogu odmah preuzeila. Zato je već vidimo s primjekom postojanu u svemu (Dj. ap. 1, 14).

To su eto tajne, kojima je Isus Krist svoju nauku započeo i njezin konačni uspjeh osigurao.

RAZVOJ LITURGIJSKE GODINE

U prvim stoljećima kršćanstva godina je svetkovine nisu bile tako brojne, da bi se mogle redom poredati i da bi mogle činiti ono, što mi nazivamo crkvenom godinom. Doista u početku bila je samo jedna svetkovina, a to je bio Uzder. Ona je počinjala u petak, a razvijala se od uskrsne nedjelje, i produžila bi se kroz pedeset dana t. s. uskrsnog vremena. Ove su se svetkovnosti zavrsavale Dućinom. Prema tome prvi su kršćani uveli spominjati smrt Spasitelju, te od svih tijeku oni su u ovu tajnu smrti i uskršnju, najviše poštivali.

Kroz ostalu godinu prvi su kršćani sve tajne svetkovinski na dan nedjelje. Oni su postili, kroz prva tri stoljeća, u srijedit i petak. Korizma nije postojala. Post u petak bio je kao početak mukama Spasitelja. Nedjelja je bila svetkovina uskršnja. Prema tome nedjeljom su prvi kršćani u svetoj liturgiji čestitali smrti i uskršnju Isusovu Ukrasku je bio svetkovina, u kojoj je ovo poštovanje dolazilo da većeg i izrazitijeg slavlja i poštovanja.

Pojava drugih svetkovina, malo po malo izmjenila je izgled kršćanske liturgije. Svetkovina Božića, kao i Bogoslovija, pridružila se svetkovini Ukraska. Božić je po podrijetlu nastao na Zapadu, bio je svetkovina rođenja Isusova.

Nastavljajući se u vremenu, u srednjem vijeku, učinili su oni izravni valjanost Tvojeg za sva njegova dobročinstva, koja je učinkio, i koja ne prestano stvara. (Tissot).

Viki Život, unutrašnji Život, to je intimni rasgovor s Bogom. Ovaj Život naglašavaju svi mistički pisici. Ovaj Život se temelji na Misli i na djeljenju snađe. Jedino bes dragoga ne može biti, jedno i drugo u uskaf je ves i povezano slijema nevjedljivim, ali i takvim ntimu, koja se ne smiju nikad raskinuti. (Tissot).

MISLI

Naglašavaju svi mistički pisici. Ovaj Život se temelji na Misli i na djeljenju snađe. Jedino bes dragoga ne može biti, jedno i drugo u uskaf je ves i povezano slijema nevjedljivim, ali i takvim ntimu, koja se ne smiju nikad raskinuti. (Tissot).

Večernja molitva

U crkvi je vladala polutama. Pred Svetodržanistom titralo je vječno svijetlo. Jedna se duša bilo rangovarska s Obitajstvenim Bogom...

— Isuse, evo me k Tebi nakon svršenog dana.

Došla sas, da Ti položim račun. Bože moj! Danas sam i u slobodice računaju jednu dušu...

Nisam se znala svlađati... Bidi sam slabic...

Vida nista nije bilo... Dan je prodo. Opet jedan dan. I opet je isplasna jedna stranica u knjizi moguća života.

Dan je prodo, i nikada se više ne će povratiti. Otišao je — u nepravdu...

Bože sveti! Ja vidiš, ja osjećam ta prolaznost...

Osećam, kako je sve bez vrijednoća. Znam, da će sve uskoro proći...

Proći će i moja mladost, i moji emaljski život...

A onda će doći k Tebi — Jedinome Vječnom...

I onda će moja besmrtna duša živjeti...

Isuse, ja vjerujem, čvrsto vjerujem!

Bože moj, ja Te vruća molim! Umeđi mi vjeru, da po sliju nakon mnogo dana ovdje na semliji, uđem u jutro Tvoga Kraljevstva.

Isuse, eoc je. Idem. Blagoslov me i — podi mi na mom...

Majka i svećeničko zvanje

Sv. FIDELIS, mučenik. Njegovi su roditelji bili ugledni i pobornici. Od sestero djece rodio se Fidelis, koga pele godine 1577. Otac mu je bio imućan gradijanac, te je vratio službu mjesnoga nadbiskupa. Majka Genoveva kao dobra kršćanica polazila je svi. Misu ne samo nedjeljni i blagdaneg nego često i u tjednu. Kad je imala da porodi maloga Marka t. j. Fidelisa, prijetila joj je opasnost, da u porodu umre. Lječnik je savjetovao operaciju, ujedilje koje bi novorođenče imalo izgubiti svaj život. Majka nije mogla da na te pristane. Preporučila se Bogu, neka radije nju pokosi smrt, a dijete da ostanе u životu. Bog je nagradio vitezku pozdrivnost plimente majke. Sretno je porodila dijete. Ostali su u životu i majka i d'ete Marko — Fidelis. Kad je bilo 12. vjetra otac umro, majka — udovica — još je pažljivo odgajala svoju dječecu, napose maloga Marka. On je s majkom radio palazio svi. Misu i u djelatne dane. U naucima je dobro napredovao i postao glasovit odvjetnik. Navrzu su ga "advokatovi slromaha", jer je najradnje branio i štitio uboge.

U službi odvjetnika nije dugo ustrajao. Opatio je, kako se često prevara za novac kupuje i prodaje. Napustio je odvjetništvo i stupio u redovnicu kapucinima. Tom je prilikom dobio imao Fidelis-Vljan. Kad mu je bilo 35 godina, primio je sveti svećenički red. Na daleko bilo je poznat kao Izvrsni propovijednik i isposljednik. Obratio je mnogo krovjeraca. Ovi su zate na njih zamrzili, osobito Kalivini. Na prijevaru pozvali su ga da dođe u Sevis propovijedati. Tu su ga ubili. Kristov mučenik, sv. Fidelis umrlio je molo za svoje neprirjeđate. Bilo je to 24. travnja 1722. Svetim je proglašen g. 1746.

Velike su doista one majke, koje odgoje Bogu, Crkvi i dobročinstvu svećenike, redovnike, mučenike i svećec

Presveta Djevice, Mariju, Majku Dobrog Pastira, isprosli nam takovih majki, koje će odgojiti Kristove svećenike!

PRAVI PRIJATELJ

Nalazimo se u velikoj zagrebačkoj katedrali. I nehotice nas bune razna neobični došljaci u našoj molitvi. Svakako su zanimljivi. Imade ih, koji uništu skriptih ruku otkriva. Stano. Malo se razgledaju, a da dalje od vratiju nisu ni poli. Zavonili li na podizanje ili na djelešenje sv. Prćest, naglo se okrenu, pukupe i izlete napole je gotovo bila dana.

Drugi opet prizor je drukčiji. Unisla dva muškarca. Jedan stariji, a drugi mladi. Stariji objesio ruke uz bokeve kao dva teška snopa. Mladi pak ih skrio na ledima. Polaze tako laganim korakom ravno pred glavnim oltar. I tame, gdje nema svijeta, skrene stariji, a za njime i mladi, u klupu. Stariji se prekriži. Vidi se, da mu je to isto iz prjašnjih mladih godina. Ali najednom odmotači i mladi ruke u učinio nešto. što bi imalo biti krištanje. I u njemu se nešto probudio.

Po svemu se vidi, da su dođli Ivana po pokrajine. I da nisu baš precesti gošti u crkvi. A ovide ih nitko ne pozna,

pa im se nešto u duši javilo, što je bilo tako lijepo i draga u njihovu djetinjstvu.

Što ih je činilo sretnim. A sada su to nešto potisnuli.

Zato im se lice previse nošljivo. Oči nategle i smrklje.

A učinio stas, koji je nekad bio tako

čiv, da su se poput lagane vjejerice

ponajli Božjega. I spuštil se lagano bez obzira i straha na koljena pred europskim Spasiteljem. I temelj Mu nevime i drage molitvice. Uzivali su sreću i radost svoga nevinog djetinjstva.

Ova su se pak dvojica teško sagurnula, govorito kroz pada na klapu putov vreća, kamjenjem napomnijeli. Da li su sada

Bogod i rekli, pomolili se ili je to bila

samo prijašnja probudena slatka uspomena! Jedno je sigurno, da su došli na pravo mjesto. Pred Onoga, a klim su nekada tijesno prijateljevali i dražili.

I to shato držali. I svome srcu i duši

ispunili želje i osjećaje. Čekajući za najboljim Prijateljem. A danas možda nemaju prijatelja. Pravoga je prijatelja i teško naći.

Stara je poslovica, još iz starih vremena poznata: »Ako samcu! I ozbiljan muž često treba prijateljske sreće. Inače mu lako i brzo postane život teretom. Postaje čudakom. Koliko se u takovom raspolaženju odluče na neobičnu stvar. Nadomješajući si prijateljskoj ljudskoj sreći kakavom životinjom. Nju vodaju i s njom razgovaraju. Ona bi im samima imala nadomjestiti prijatelja!«

I dolista je teško naći pravoga, nesebičnoga prijatelja, koji bi mogao potpuno udovoljiti prijateljskom osjećaju i željama. I lako to shvaćamo. Koliko li putu sa pojedincima morali kazati za novi-prijatelja: ne, nije onaj pravi i takre. I to su moralib unčini nakon žalostnog iskustva i preprije u toboknjem prijatelju.

I pravim kršćanskim vjernicima je u jom pogledu lako. Oni nalaze bez sa-mobomane i prepreve sigurna prijatelja u Isusu Kristu, Sinu Božjem.

Mi naime trebamo prijatelja, koji nas razumije u teškim časovima života.

Koji se može uživiti u naše boli i jade.

Pravi je prijatelj onaj, koji je i sam oskušio teškoće i nevolje.

On nas ne sluša površno, rasstre-seno i usiljeno.

A takav je naš Spasitelj.

On je mojio na svujim ledima teškoće svoga zvanja. On je triput vratioči u bladnici, glad i ūdu, i svaku tjelesnu tešćetu i bol. On je patio na svim svojim udovinama, kao što nije patio nijedan čovjek.

Oste je naš Spasitelj doživio toliko nezahvalnosti, neiskrenosti, svijestljivosti, kojima su ranili Njegovo Srce. Njegovi protgonitelji tako žestoko, da je bio čovjek mislio, da to neće moći podinjeti, pa je u neveljivi i zavio: »Oče, ako je moguće, neka me nezmilde hvalci ovaj, ali ne, kako ja hoću, nego kako Ti. (Mat. 26, 39).

U teškim časovima života obratimo se Onoga, koji će nas jedino shvatiti i razumjeti. A može i pomodi. Onda, kad počneš dvojiti u ljudsku pomoć i, obzi, kad nazi ne preosjeće drugo lice obrana nego same prebita, onda se obratimo k Onomu, koji je sama ljubav i opraštanje. On diže očaj i brije pre-

APOLOGETSKI KUTAK

BOŽJA MUKOTRPNOST

Ljudi teško praštaju jedan drugomu. Osude su ljudske stroge, a kazne za uvedre nemilosrdne. Ljudi prigovaraju i Božjim sudovima. Šire se na Boga, zašto ne kažnjava grješnike odmah, kad teško sagriješe. Čemu šeša? Zašto trpi, da zemlja drži i nosi tolake nezahvalnike. Odmah bi trebalo osudu izreći i kaznu bez ikakva obzira na zločin prijašnjeg. Tako malimo i sudimo ljudi po našoj ograničenoj ljudskoj pameti.

Bog radi drukčije. On je dugotran. On često dugo čeka prije nego grješnike kazni. A zašto? Da grješnicima dade vremena za pokoru, obraćenje i spasenje. U Starom Zavjetu — u vrijeme pravednoga Noe — bilo je na svijetu mnogo zla. Ljudi su se toliko izopacili, da su njihove opaćine vikale k nebu za kaznom. »Kad Bog vidje, da je pokrvenost ljudi na zemlji bila velika i da je sve mišljenje i htijenje stara njihova svjeđnjaka išao samo na zlo, pokaja se Gospod, da je stvorio ljudje na zemlji, i bio je duboko ozlažen. I odluci Gospod: Hoću da istrijebim ljudje sa zemlje, što sam ih stvorio, s ljudima i stoku, sitne životinje i ptice nebeske. Sej kajem da sam ih načinio. (Mojs 6, 5-7).

Bog je odlučio radi teških i odvratnih grješnika svijet potopiti optim potom. Ipak je čekao s potopom još stotinu i dvadeset godina, ne bi li se ljudi skrušili i pokajali za svoje zločine. Ali kad je prošlo stotinu i dvadeset godina,

a ljudi, mjesto da čine pokoru, ismjevali Božje prijetnje, Bog je izvršio svoju prijetnju i potopio ljudje optim potopom. »U godini festivitoj života Nolna, sedamnaest dan drugoga mjeseca, taj dan prodriješe svi izvori vješljig bezdana, i otvorile se ustave nebeske. Dajd je padao na zemlju četredeset dan i četrdeset noći. Sve vise nabuja voda i djele se visoko nad zemljom. A krovog je pljivo na vodi. Do tako silne visine nabuja voda na zemlji, da su bila pokrivena sa visoka brda pod cijelim nebom. Voda se pope petnaest laktata visoko iznad brda, tako da su ona bila poplavljena. Tada izgubio seva blća, što su se micala na zemlji, ptice, stoka, rvtjeri i sve, što gmože po zemlji, a i svi ljudi (I Mojs 7, 11 i dalje). Spasio se samo vjerni Noa i njegova obitelj.«

Desnoga je razbojnika na križu čekao Bog na pokoru kroz čitav njegov život. Končno se je ipak razbojnici obratio i spasio. Sav raskasnati molio je Isusa: »Gospodine, sjeti se mene, kad dođeš u kraljevstvo svoje!« Spasitelju mu je već kraljevduso oprostio grješni i zajamčio: »Zaista ti kažem: danas ćeš biti sa mnjom u raju! (Lk 23, 43-43).

Zašto je Bog s nama ljudima toliko strpljiv? Jer hoće, da ni jedan grješnik ne pogine i ne propade, nego da se spasi. »Ne kasni Gospodin obecanjem, kako neki misle, da je spor, nego vas velikodušno tripi, jer ne će da neki poginu, nego svi da se obrate pokajaju-

jem. (2 Pet 3, 9). »Ne će smrti bezbožnika — veli Gospod — nego da se obrati od svoga puta i živi!« (Ezek 33, 2).

Kad bi Bog odmah kažnjavao smrću i paklom, čim čovjek teško sagriješe, kakve bi male ljudi bilo na životu, a kako tek rjetki, koji bi došli u nebot. Stavimo ruku na srce, pa primjemo iskrenu Bogu i sebi: Koliko smo mi putu u životu za pomisliti? Koliko ručnih riječi rekli? Koliko opakih djela učinili? Da nas je Bog odmah kaznio, gdje bismo mi danas bili, što bi od nas bilo? A ovako? Bog nas strpljivo čeka. Daže nam vremena za kajanje i pokoru. Mnogo smo toga već okajali i još trebamo okajati. Konačno ćemo se s malošku Božjom i spasiti, a za taj veliki dar hvala smo strpljivošći Božjoj.

Bog je dugotran, ali ne uvijek. Ima slučajeva, gdje je Bog odmah nakon grješnika kaznio grješnike. Kad su se mnogi andeli pobunili protiv Bog, Bog ih je smjesta kaznio tako, da ih je strvalo u pakao. Oni su u paklu zovu'zli dusi ili davoli. Ananija s Safira, muž i žena, načinili su samu jednu grješnicu, shagali su, da su njima prodali za manje, nego su je uistinu prodali, i Bog je kažnio odmah tako, da su mrtvi pali pred noge sv. Petra.

Treba, dakle, da imademo veliko pozdravanje u očinsku Božju strpljivoš, ali i opres i strah, da je ne izrabljujemo i da se njom ne sluzimo na zlo. Bog je dugotran, ali nije slab. Bog je milosrdan, ali i pravedan.

Vjera i znanost

Charles Moureu (Sarl Mure), francuski kemikar, član je francuske Akademije znanosti. Suverenići su ga nazvali najvećim imenom, kad su su i njih uveličali: »je slava francuske kemije« (une des gloires de la chimie française). Evo, kako taj čovjek sudio o odnosu između vjere i znanosti: »Moguće sam da sam nekada — u vrijeme moje mladosti — mislio, da je znanost u protivnosti s vjerom. No ni za to nisam posebno siguran. To je bilo vrijeme, kad sam otpočeo da se znanstvenim studijem željam značiti — ja sam u prvom dočeku učinkujući učaracima, budući da je druga željača saka braćnog druga držala kraj prikovanu na drumu.

Objje žene u našem viknu:

»Surpova li čovjek! Te je grozno! Pa on će te ubiti!... Stanđel!... Zlovljen, što je bio prekinut u udjedom smrtenju. Rudolf bez riječi nastavio put. Ivanu sakrje lice u dlanove, ali energična Jelka vučka je Rudolfa za rukav, vičući:

»Kako, vi ćete dopustiti, da se to događa? Vi ćete ostaviti, da onaj razbojni umati sirotu ženu?«

»Ta, idite, nemojte pretrijevati... Običan brudni nespoznati. Uvrijek je neopreno mijesadi se u stvari, koje se vazi nista niču...«

»Oh! Vas je strah, to je ono! Čestitam vama.

»Nije me strah, ali izlagati se opasnosti, da zbori glupost, sam dobio je podreba, reba, nema doma mislila!«

»Pa dobro! Uzmišlo da nijesas ništa rekles!«

Vozili su nekoliko minuta. Mučna tijaska zamjenjivala je dobro raspolaženje, a kojim su krenuli, a Rudolf se nemislio ižedao u sebi i kleb omaj međugodi susrel.

Njednom vikne Ivan:

»Oružaj! Mogli biste ih upozoriti, da intervjiraju Rudolfa!«

Dosta, dva oružnika korakala su po-paglavni cestom.

Rudolf nije imao kuda, nego zaustavlja, isprša im, što su mušice prije vladjeli na cesti.

»Pogledat ćemo, odvratite oni. Ide-mo okolo, pa ćemo razgovarati s njima!«

Ali borbenoj Jelki to ne bi dosta.

»Treba onoga surovo uhvatiti na dugulje!«

Sjela je čestri u kruši i govorila oružnik, da sjedim sa vjernom mjestu, pa zapovjedi Rudolfu, koji je bio evo više ukras, da okreva.

Za dvije minute zato se načao na mjestu svade.

(Nastavak na 4. stranici)

PODLISTAK

Ženska logika

Mladi veseljak Rudolf bio je toga dana raspolažen kao nikad prije, a imao je i zašto!

Bilo je krasno ljetno jutro a on je jučio u svojem automobilu, vuzeći dvije rijetke golice, suprugu svog prijatelja, koju je već odavno kanio zamoliti za ruku, ili točnije rečeno, rukicu...

Kremli su rano ujutru raznajunci, da će doručkovati u nekoj gostionici uz cestu. Rudolf je već unaprijed sastavljiv izabranjena jestvica, kojom će počasiti svoga gošća i uči joj više voju volju. Jelka koju tako voli pažljive ljudje!

Najednampot, na zavodu, morade Biću ružu nogu kročiti. Još dva metra, i bio bi pogazio dvoje ljudi, koji su se svadali našredan.

Biću, dobiti, nezadovoljni sam sobrom. Muž, dobiti, ţest stopa visok, atletičke grade, milovao je na malko neobičan način svoju držućicu, mladu ženu, kojoj

zad. On nas razumije, jer je triput kao čovjek, a može da nema utješiti kao Bog.

Ne trebamo se bojati, da nam je On previsoko ili predaleko. Ta On se još uistinu radi nas teško, ane, da je k nam slišao. Slišao je kao dijete u stanicu.

A onda se opet slišao u sv. Hostiju, da ga blagovano i zaustavlja, da se ne može prije vidi.

Rudolf nije imao kuda, nego zaustavlja, isprša im, što su mušice prije vladjeli na cesti.

»Pogledat ćemo, odvratite oni. Ide-mo okolo, pa ćemo razgovarati s njima!«

Ali borbenoj Jelki to ne bi dosta.

»Treba onoga surovo uhvatiti na dugulje!«

Sjela je čestri u kruši i govorila oružnik, da sjedim sa vjernom mjestu, pa zapovjedi Rudolfu, koji je bio evo više ukras, da okreva.

Za dvije minute zato se načao na mjestu svade.

(Nastavak na 4. stranici)

Nezajmljivi. U ovom svemu, gdje je sve zajednički verano, užajano edukorno, gdje sve stoje do konca svoga — Nezajmljivi. Kakva uživljena cijelost... Razmisljajte, divite, preučavate, ispitujte, opažajte, mjerite, isporavajte;

(Nastavak na 3. stranici)

Uzdržavatelj svijeta

U Heimstadi ima dobra kuglana. Švedske šetnici učešće skupi se druge na kuglanje. Kadinda je tu i župnik, koji put i gospodin kapelan.

„Tom prigodom govor se povede o kojemu među ljudima.

„Vidite, moja gospodo“, reče jedan posjetilac kuglane s načakima, „da pogodi Bog, koji je stvorio svijet, to možemo... i moramo i mi privlati; ja barem držim zaostala sve one, kojih je niko. No ja ne mogu vjerovati, da se Bog, pošto je jednom stvorio svijet, i dalje za nj zanima. Kada graditelj sagradi kuću, za nj je stvar svršena; on se obraća drugim, zadaćama. Ja sebi Бога predstavljam preveć visokom, da bi se on stalno bavio pojedinstvima svijeta. Pojedina su bila upravo podložna prirodnim zakonima.“

„O nastavci medutim sumar, komesu vjerski razgovori kod stola s pivom bili neugodni, najprije poluglasno, da onda nastavi glasno: „Gospodine kapelane. Vi ste mi nišan“. Kapelan uzme kuglu, zavrći rukama, da se uvjeri, da u nju ne prijenosi ni jedno zrce pjesnika, zalijulu je pozorno u desnoj ruci i pogodi. Opet jedan „zgoditak“.

„Odliečno, povika sumar: „čestitam“. Kapelan pogleda pola na sumara, a pola na onoga s načakima s obrubom od roga, te reče: „Vi morate čestitati kugli“. „Kugli? Oh! Ovač put to reče sumar glasno. „Naravno kugli; pa tako je drugi učinje zgoditak? Kugla je uđa, kom, koji je bio u njoj, odudala sudbinom nišanom.“ „Jest, ali tek onda, kad ste vi posali na put; Kapelan odgovori opet gledajući na onoga s načakima: „Rasprijevate Vi to s gospodinom doktorem?“ „Ah, ja razumjem. Moram učenom gospodinu reti, ako je kugla tako čisto pogodila nišan, to je neko morao odgovarajućom vještinskom baciti kuglu; ili prirodnji zakon ne isključuje Bog, već ga predstavljavaju.“

„Priznajem“, reče doktor. „Vi ste obojili moje dokaze, kao i kapelan nišan do kralja; ali moj kralj još stoji, to je ispredba s graditeljem.“

„Samo to nije kralj“, uze riječ opet kapelan, „ni drveni kralj, već sama ispredba, koja hramjene na tri noge, koju je već sv. Augustin prijevukao petu godinu pobjio. Vi priznajete, da zgrada od graditelja dobiva samo oblik, a svijet u svome bitku i naravi ovise o Bogu. On bi odmah uronio u vlastita, kad bi Bog obustavio svoju stvoiteljsku volju, kao što presuši potok, kad prehazine izvor, kamo što bi morao prestati slijeti, kaj bi sunce bilo porušeno. Uzdržavanje svijeta po Bogu je proizvedeno stvaranje. Bog sve nosi riječ snage, kaže Apostol. — Učestalom, gospodine doktore, to nije pravi put, hitjeti nači Bogu cjeplidačanjem; mi njegova moramo tražiti srce, koje molim.“

Time je bogoslovski dio večeri bio završen. — Na čast mladoga doktora mora se kazati, da je on od ove večeri bio i očito manje ponos i mnogo veći vjernik.

„Hvala, zamiljajte se svom maštom i svom smionstvu... Razum je nemocan, svladan, potresen, pobijeden... Braniće se,ako možete, od osjećaja ponosnosti pred veličanstvenom zagonetkom! Njezinu vas veličinu zapamite i zbrunjujte... Hitjeti ili ne bitjeti: osjećaj neodoljivog potreba, da u pokornosti u najdužljim tehnjkama svoje semirne duše zamiljati tvojstveno i savršeno nadbice, kao početnika i zakonodavca... kako fizikalnog svemira, tako i moralnoga svijeta.“

Tako čitamo u knjizi: „Znanost i vjerski osjećaji (Le sentiment religieux et la science)“ str. 118. Knjigu je, punu takvih i sličnih izjava, izdala člaa francuske akademije R. de Fiers u Parizu, još u godini 1928.

PRILOKOM ODRŽAVANJA OLIMPIJSKIH IGARA u Londonu engleski su katolici pružili svu duhovnu pomagu im na takmičenju, koji su kao praktični katolici tu zatražili. Jedan odbor tiskarsko je u vodici katoličkog dijela Londona, kao i popis svih katoličkih kulturnih ustanova, koje su uruwanike mogile zanimati. Računa se, da je za vrijeme trajanja olimpijskih igara predošlo London oko 100.000 katolika.

NEDJELJA, 28. KOLOVOZA

XV. PO DUHOVIMA: Glavosiek Sv. Ivana Krstitelja. Kralj Herod mu dao odrubili glavu. Tada se Isipunio njegovo pročestvanje, kad je rekao za Isusa i za sebe: »On treba da raste, a ja trebam da se umanjim. Isus je postao na krstu, a on se umanjio, kad su mu odrubili glavu. Danas je spomenjan drugačija načina njegove svete glave. Ona je bila prenesena u Rim i čuva se u crkvi sv. Silvestra na Martovoj polju. — **Sv. Sabina:** Bila je ugledna Rimljanka. Njezina služavka Serafija orobila je na kršćanstvo. Kad je Serafija podnijela mučeničku smrt, Sabina ju je časno ukopala. I ona je bila uhvaćena zbog vjere i rekla sucu: »Hvalim Spasitelja Isusa, što me je po svojoj službenici Serafiji izbavio iz vlasti pakala. Bila je osudena na smrt, koju je podnijela 29. VIII. g. 226. i pokopana u istom grobu sa sv. Serafijem.

PONEDJELJK, 29. KOLOVOZA

Sv. Ruža Limaka, djevice. Rođena g. 1586. u Limi. Učila je u teči red sv. Dominika. Ona je prvi cvjet svetosti, što ga je Južna Amerika dala svijetu. Na krtstu je dobila ime Izabala, a kad joj je lice procvalo poput ruže, dobila je ime Ruža (Rosa). Već kao djevojka posvetila je Bogu svoju nevinost. Nasjedovala je sv. Katarinu Sijensku kao uzor. Živo je vjerovala, da je Spasitelj uvijek gleda i tako uvijek živjela u Njegovoj prisutnosti. Podnosiла je teške su ūpu na palcu ruke i u usima, bila je kušana duhovnom subocom i drugim patnjama, ali se molila: »Gospode, povezite boj, ali potecaj i ljubav!“ Umrila je provodeći stric pokornički život g. 1617. — **Sv. Feliks (Srečko) i Adaukt:**

Feliks je bio mučen za cara Dioklecijana. Kad su ga vodili na stratište, pridružio mu se neponazni kršćanin i potvrdio: »Ja ispevjem istu vjero kao i ovaj, i ja se molim istom Isusu Kristu.“ Na to je zagradio sv. Feliks i zajedno s njim žena mu je odrubljena glava 30. VIII. g. 305. Kršćani ne znajući mu imena prozvate ga Adauktu, što znači „Pridošao“.

UTORAK, 30. KOLOVOZA

Sv. Rajmund, imenom pridjevak »Nonnatus«, a što znači „Neroden“, jer je bio izrezan iz utrobe mrtve majke g. 1204. u Španjolskoj. Izabro je presvetu Djevciju za svoju majku. Stupio je u red Mlake Božje za otkup robova. Pošao je u Afriku da otkupljuje robe, a kad su mu ponestala sredstva, sam se predao u ropstvo, da otkupi druge. Obratio je ugledne muslimane i zato su mu probili usne i na njih met-

nuli lokot. Ovu je maku dugo strpljivo podnosi. Kad je za te čuo papa Grigor IX., imenovanje je kardinalom, dok je još bio u ropstvu. Kad se povratio kući, živio je kao prosti redovnik. Umro mlad 31. VIII. 1240. Po smrti je nastala preprička za njegovo sveto tijelo, ali je slijepa magica odvela kola s likom na kapelici sv. Nikole kod Pustela u Španjolskoj, gdje je sagraden znameniti samostan.

SRDEČNI, 1. RUJNA

Sv. Egidije opat. Rođen u Grčkoj od kraljevskoga roda. Po smrti roditelja razdijeljio imovinu siromasima. Dugo je živio kao putnički branđevi se povrči u mlijekom koštice. Kad su je jednom progomili psi galitskoga kralja, pobegao je ona u svećevu špilju. Tu je poslije sagraden monastar, u kojem je Egidije bio opat. Umro je 1. IX. g. 725. Spada među 14 Velikih Pomočnika protiv kuge i bolesti. — **12 sveci Braće podnijeli mučeničku smrt u Beneventu u Italiji**: g. 310

CETVRTAK, 2. RUJNA

Sv. Zenon i sinevi. Zenon je izgubio službu na dvoru cara Julijana Odmetnika, jer nije htio da se odreće Kristu. U Nikomediji, bilo je bačen u tamnicu sa sinovima Konkordijem i Teodorom. Sinovi su u mukama izdahnuti. Zenon su tukli batinama, i kad jo značio Isujem: pada, palii su mu okovne usijanje zljezjom. On je ustrojao u svetu vjeri. Videći da sučet Paterom obratio se sa ženom i 68 vojnika. Svi su poslije podnijeli mučeničku smrt. Zenona pogani objesili o drvo da visi, i konacima mu odrubili glavu. — **12 sveci Hadrrijana (g. 170. do 138).**

PETAK, 3. RUJNA

Sv. Eusebija, djevice i mučenica. Rodom iz Antiohije. Živjela u Rimu kod gospode Sabine, koju je obratio na kršćansku vjeru (vidi 29. VIII.). Nije htjela žrtvovati poganskim bogovima, da ne osvrne u sebi hram Duha Svetoga. Zato ju je sudac predao dvojici raskaljenih mladića, da je osvrnu. Ona se usrdno molila Gospodinu, da je sačuva čistu. Kad su joj se mladići htjeli približiti, padoše onesvijestili i tako ih nadose i sjutra. Bill su kao mrtvi. Sudac ju je okrivio, da ih je čarolijama onesvijestila, da oni ne prukažu njezino sramoljubje vladanje s njima. Ona se opt ponopila Bogu, da odvi mladiće i da kaže istinu. Kad ih se dotakla, oni se podigao i rekao, kad su se njoj htjeli približiti, da je stao pred njih mladić dvije sijajnosti i Hephote i oni su se od straha sršušili i onesvijestili. Potom su svetu djevici bjegeći i odrubili joj glavu.

SUČETNI, 4. RUJNA

Zene igraju veliku ulogu u životu Kristovu još od vremena Njegova Utječenja. Zaista, žena je prva, koju je živjela čin vjere u otajstvo Božje Riječi, koja se utjelovila u krilu bl. Djevice. Elizabetha, žena Zaharijina i Marijinu rođakinju, bila je kao i njezin muž — pravedna pred Bogom, živeći po svim zapovijedima i uredbama Gospodnjim. (Lk. 1, 6). Nisu imali djece. I premda se to smatralo među Zidovima velikom nesrećom, Elizabetha je svoju kušnju podnosiла strpljivo i podložno. Čak i poslije, kad je bila učiljana njezina molitva, da postane majkom, ona je živjela u tihoj samoci ne govoriti nikada o podnijeljenoj joj malosti sve, dok to sam Bog nije očitovalo.

U takovim osjećajima poniznosti i tihne zahtljavnosti nalazi je njezina rođakinja Marija, te je kao Majku Previsoko grli s običajnim pozdravom: »Majko!« Elizabethi zanesenoj u pročeskom ushićenju, u ušima odvraćaju: andelove riječi, Majku naziva blagom i klanja se utjelovljenju Riječi. Elizabetha, ponizra Židovku, puna Duha Svetoga, prva je, koja je imala proglašiti uviđeni dogradaj Utječenja. Řečka je riječi, što ih Crkva nadaje riječima andela Gabrijela u dnevnem pozdravu bezbjednoj Djevici i njezinu božanstvu. Sina.

Pri smretu dviju svetih žena svećenika Zaharija ne igra nikakvu ulogu. Jer se vjeruje riječima andea, koji mu je poslan. Toko mjesto mušta svećenika dlijete će nazvati imenom Ivan majka Elizabetha.

Prijе no što je porodila dijetu, Elizabetha je čuvala svoju dragu tajnu od

Liturgijski kalendar

XV. nedjelja po Duhomima

29. VIII. 1948.

Uved u sv. Misu glasi ovako: Priskoči, Gospodine, k međi uho Tvoje i uslijidi me. Spasi stugu svoga, Bože moj, koji se uzda u Te. Smiluj se, Gospodine, jer sam k Tebi vaspio da čam. Razveseli dušu služe svoga, jer k Tebi, Gospodine, podižem dušu svoju.

U Moliti mi svecenici za sv. Crkvu: Crkvu Tvjuru, Gospodine, neka ne prestane pomoljivanje čistih i brani, i jer bez Tebe ne može zdrava postojati, neka se vazda upravlja Tvojom pomoću.

U Postanju (Gal. 5, 25—26, 6, 1—10) daje sv. Pavle svijete u odnosu prema blžnjemu: Ne budimo željni starih slav... — zavidjeti jedan drugomu. Nesite bremena jedan drugoga i tako ćete ispuniti zakon Kristov. Ako tko misali, da nije ništa, sam sebe varira. Svakiji njezini ispituje svoje djelovanje, tada će samo u sebi, u mili slavi, a ne u drugomu. Onaj, koji se poučava, neka daje dio od svakoga dobra emocija, koji ga poučava. Tako sije u tijelu, od tijela će početi rasplavljivot, a tko sije u duši, od duha će početi život vječni. Dobro činiti da nam ne dođija. Dok imamo vremena čimimo dobro svima, a osobito onima, koji su nam svoji po vjeri.

Sv. **Evanđelni** nam govori o uskrivenju mladića iz Nazima: U ono vrijeme idaše Isus u grad, koјi se zove Naim, i s Njim idući učenici Njegovi i veliki mučenici. A kad se prisljekše vratima gradnikom, gde iznosišu mrtvaca, jedincu materje njegove: i ona bježe udovica. I s njome idaše veliko mučenje gradniku. Kad je vidi Gospodin, gamut milosrdem spram nije zateo joj. Nemao piškali! I pristupi i dotakne se nosila. A oni, koji nečaju, stadeće. I reče: Mladiću, tebi govorim, ustanji i podiže! Mladić, tebi govorim, i stade govoriti. I dade ga materi njegove: i sve obuze strah i veličinu Bogu govoriti. Većik prorok ustađe medu nama i Bog pohodni narođi svoj.

Pouka, Izvanredna milost i srča za žalosnu majku i sina joj. Takove milosti nije dijeli ni Gospodin danas za mrtvo tijelo, ali dijeli za mrtve duše. Duša je mrtva, kad je u smrtnom griješju, a Gospodin znade takovu dušu sresti, i svojim je dobročinstvom, opomenjem, pažnjom ili djujeljicom milosti pozvati da smrti u život. Kad i nama, duhovno mrtvima, upravi takav poziv, ne oglumiti, i oni se estavimo grijesnog života, ustanimo i idimo za Njim, da živimo životom milosti.

vjenskoga svijeta. Tek poslije toga riješiće njezini susjedi i rođaci, da joj je Gospodin iskažao veliko milosrđe, i oni se radevali s njom. (Lk. 18). Iako nije nitko znao, koliko je to bilo milosrđe i da će novorođeno dijete biti velik prorok, ipak su smatrali posebnim znakom Božje naklonosti, što žena neplodnica rada dijete u tako krasnoj dobi. Ponizia i srljoma ona ispočetku sakrila svoju tajnu, ali kad je po volji Božjoj to trebalo otkriti, ona ne oklivera. Lukin izvještaj pruža nam dosta jasnu Elizabethinu sliku. Puna vjere, ponizna i tiba, ona postaje rječnik, kad je u pitajući slava Božja; neustrašiva je i odlinu za njegovu stvar.

Rodaci žele, da se dijete prezove imenom oca, koji je nemocan, da im se usprstviti ili da izreče ime, što ga Božja Provodnica će bila odredila. Tu pospreduje odvazno i neutralnoj majci. Ne, nego će se zvat i Ivan. Nagli i smjeli prekret. Nitko se tako nije zvao u njezinu rodu, ali tu je odlučila Elizabetha. A kad su putem znaka kapitali gluhanjemog Zahariju, on je na pločici napisao: „Ivan mu je imao, a time je htio reći, da mu je ime već nadjevno učinilo od Boga.“

Posljive ovog događaja Elizabetha ističe u našim običaju. Evandje je više ne spominje. Ona je odigrala svoju ulogu. Proslava je utjelovljenjem Boga i Njegovu svetu Majku. Hodila je onoga, koji će pripraviti put Gospodinu i pozavati stane Njegove. Elizabetha je dala prvi ispojednik naše sjeće vjere,

PUTEV SVIJETLA

Kroz cijelu nedjelju nastojimo i briemo se oko svoga tijela. Pomislimo li u tom trenutku katkada na svoju dušu, uzdigneće li svoje srce prema Onome, koji je naš posljednji cilj i koji nas jedan može utjeći?

Ima trenutka kad možemo svoje srce uzdici k Njemu i oditi Mu hvala, koje su Njemu najmilije, a za nas znake uzdižuće našega srca iznad svih brigâ i sâtnica, koje nam nameće život. To je taj sveti optimizam, kojim se puni svako pravo kršćansko srce.

Nosi, svoj križ i trpići nije lako, ali ako tome svome križu damo smisao, kolj moramo dati onda nam sve male, kao i velike tržive ne će biti teške, onda se mi ne odljavamo u neki takši sam derđa i pastvost, mi se obracamo svom srcem i svojom dušom Onome, koji nas osvijetljuje zrakima svoje velike ljubavi.

Učimo od velikih svetaca barem u malom, kako se mora kršćanski živjeti.

U svemu pa i u duhovnom životu mora postojati miera, miera ono ljubi-
vi prema Njemu koja nas uzdiže k Nje-
mu.

Tekak je dnevni naš razgovor s Njim Koliko puta nesvjesno postanemo opadnici i koliko nas puta zatunimo očaja, a da toga upravo i nijesmo svijesti. Ne smijemo dozvoliti ni da ovakve tame padnu pred prad naše duše.

Otvorimo li bilo koju stranicu Evan-
đelja, mi ćemo se uvjeriti, kako iz nje struji da vičnosti s kako nas tadi da modu ispunjavaju zanošenje vjere, koja nam je priješlo potrebu u danima naše ku-
ne.

Čitajmo psalm te dvine i zanošene pjesme zahvalnice, pa ćemo se u trenu-
cima naše milovnosti modi ogtinuti onom malodrušju, koje čini, da nismo s vojnim običnjem postupcima prema bli-
sijenom pravu kršćani.

Budimo milosrdni i onda, kad nas sve
tuče pogrdama ili mi mislimo, da nas
tuče. Nismo svijesti ni tada, da su put-
evi Provodnosti dohvatljivi, samo oni-
ma koji su užas buduti po običnjem pute-
vima.

Sjetimo se, u svim čim vremenjem brigu-
ma, da postoji jedino Srce, koje bije u ne-
izmernoj ljubavi za sve lude. Budimo mu pomagajući u spasavanju duša na putu
naših klonulosti.

Sjetimo se, da mistično tijelo, sv. sve-
ci i pravednici prate naš duhovni put, da
činimo jedinstvo a sadžemaljskim svje-
tim vjerujući u slavi, u kojim nemu sum-
nji i magle očaja. Sjetimo se, da je naš
put očaran u pravcu vičnosti, ali da
moramo živjeti ovim životom, koji nam
je darovan, da bismo sa što manje gor-
čine za druge i sebe omogućiti svima
spoznati crnula evandeoske riječi koja
se odražava u ljubavi.

S ovakvim duhovnim i duševnim ras-
položenjem bićemo jaki u našoj iz-
djeljivosti koja je protakna svjetlom
vjenečim vikinama.

Molitvom radom, pokorom i žrtvom za
druge okupljujemo sebi i druge na na-
šem životnom putu pred licem Onoga,
koji nad nama boliće čak i onda, kad
nam lice duše potamni zbog naše mrž-
nje, gnevia ili zlobi.

(Nastavak sa 2. strane)

Muž je bio isčeznuo.
Žena je u dolju kraj ceste mirno
berala zelje.

Svi sude s antis:
»Dakle si ste reče oružnik, pristu-
piši k njoj. «Cini se, da vas je neki
muskarac izmalo?«

Zena ga očne pogledom punim mržnje.
»Izmalo? Koga? Mene? Radi bih
vidjeti muškarca, komu bi to uspijelo?«

»Pa eto, ovaj gospodin i gospode vi-
djele su iz suti. Morate sve reći!«

Zena se osovila kao bijesna i stala
uktati:

»Što se vidjele? Sto se mijesaju te
naciravne bave? Zar im nije dosta, što
nas umalo nisu pregazila, nas siroma-
he?... Sud bi još hjele da bace u ne-
sreću mog muža!« Pa da me je i tu-
kao! Zar možda nemam pravo, da
sem tuči od svog muža, kad mi se svidi?
Idite svojim putem, lutke namarame, i
dajte mir ljudima, koji od vas ništa ne
zna!«

Iz katoličkog svijeta

Krčićanice će poznaje očaja, jer se to
koris s njezinim temeljnim pogledom na
svijet. To se koris s njezinim uvjerenjem
da sve vodi sada, kao i od vječeva, pa
do kraja svijeta Božja Provodnost. Ipak
ima dana miškovi, neke suhoće dule.
Krčićanice zna, da ima za to utječe, os-
pozaje arđešta, koja ga smršaju, ali on
zna, da se to sve ne može postići bez
borbe i upornog usavršavanja, da dode-
mo do onoga pouzdanija i predanosti
Provodnosti, koja nas čini stičnim dijelom
koja s osmijehom ide kroz svijet.

To je amissio ons Spasiteljeve izreke:
Ako na budiću kao dijeca, ne ćete ući u
kraljevstvo nebesko. Biti dijete ne zna-
ti biti neobičan, nego morati biti odan
Stvoritelju Provodnosti, koga što je
djele odano svojoj majci.

Iznad svaga mistavile, uz sve neuspje-
nosti i tegobe, uz sve gorgone, uz osjećaj
polupuna vlastite mistavnosti, mi moramo
biti hrabri, jer smo mnogo, mnogo toga
čuo zvanih na samim. Mnogim svojim
gordinama moramo truditi utjecaji u nama
samima. Neprestano kopanje po našem
srcu neprestano nezadovoljstvo unut-
ravljaju u nama utječu. Da mi sam ona
dane daje Mi tako, nezadovoljni i ne-
smršni prama Njegovom derotinu, posta-
jemo razmažena dijeca, koja i svome
blžnjima zagorčuju dane.

IZRANSKA VLADA obecala je ja-
panškim katolicicima, da će, čim to pri-
like dozvole, povući iz upotrebe sve one
udžbenike, koji su prije bili u upotrebi
u Japanskim školama, a koji vrijeđaju
kršćansko gledanje na svijet. S druge
strane Japanski katolički odbor započe-
je s pripremama izdanja udžbenika, koj-
i će se upotrebljavati u katoličkim
školama.

JAPANSKA VLADA obećala je ja-
panškim katolicicima, da će, čim to pri-
like dozvole, povući iz upotrebe sve one
udžbenike, koji su prije bili u upotrebi
u Japanskim školama, a koji vrijeđaju
kršćansko gledanje na svijet. S druge
strane Japanski katolički odbor započe-
je s pripremama izdanja udžbenika, koj-
i će se upotrebljavati u katoličkim
školama.

UDRUGUJENJE Katolički savez za me-
dunarodna pitanja («Union catholique
d'Etudes internationales»), koji je pri-
je ra polazivao znatnu aktivnost, bit
je uskoro obnovljen. Sjedište će mu
biti u Ženevi (Svicaarska).

GODISNIĆA filozofa Suarezu
slavi se ove godine. Jedina posebna
komisija objavlja je natječaj za monogra-
fiju ovog velikog španjolskog tomistič-
kog filozofa.

OD 1.-5. SRPNJA održao se u Par-
isi treći nacionalni kongres katoličkih
organizacija Francuske. Na kongresu su
bili prisutni i delegati Njemačke, Bel-
gijske, Kanade, Mađarske, Italije, Ru-
munske, Švicarske i Portugala.

IZ VATIKANSKIH MUZEJA ukra-
deno su proslag mjeseca 3 rimske vase.

Ove vase nalazile su se u etrusčanskom
dijelu muzeja.

PRIGODOM PROSLAVE 700-GODIS-
NICE KOŁINSKE KATEDRALE kardinal
Frings posvetio je 15. kolovoza
vjernike svoje nadbiskupije presv. Sr-
tu Mariju.

U BERNU održan je dne 22. lipnja
pod predsjedanjem magistra Meila II, me-
dunarodni katolički kongres protiv ad-
hokolizma. Delegati iz pojedinih zem-
alja izvještivali su o prilikama u svojim
zemljama u tom pitanju. Pokret protiv
uživanja alkoholnih pića najbolje
stoji u Kanadi, gdje ima preko 65.000
dobrovoljnih apstinentara.

HODOCASA U WALSINGHAM
(Engleska) završena su dne 22. lipnja.
Četrnaest zasebnih grupa hodocasa-
nika je pješe Križ iz različitih kra-
jeva Engleske, udaljenih 200 milja od
Walsinghama. Medu hodocasnima na-
lazila se i grupa francuskog hodocasnika
kao što je došla iz Boulogna (Bułogna).
U Londonu su hodocasnici u blizini cr-
kve sa Pavila podigli golem križ na
mjesta, koje je razorio bomba u pro-
šem ratu. Kod razvrsnih svetođanosti
londonski nadbiskup i kardinal posve-
to je Englesku presv. Srcu Marijinu.

NAMJANA BISKUPIJA NA SVJE-
TU je biskupija Santorino u Grčkoj.
Ona obuhvaća istinski otok u grupe
ekklasičkih otoka. Biskupija je osnova-
na još godine 1204., danas broji je
dvije nešto preko 100 vjernika.

SVETIŠTE »MARIJA TAPEL« u
Austriji podignuto je na časni manje ba-
zilike. Ovo svetište već 3. stoljeće pri-
vljava hodočasnike iz cijele Austrije.

RUSKI PATRIJARH ALEKSII upu-
tio je nedavno pismo grčkoj pravoslav-
noj crkvi s molbom, da ona osudi ubi-
janje talaca sa strane grčkih vojnij
vlasti.

STOGODISNJA STARICA. U čupi-
cerke sv. Blažu u Zagrebu, Primorska
ulica 28, bili penzioneri ud. Hergesel-
rof. Florio Andelinu, koji je 18. kolovo-
za 1948. navršila sto godina. Zivi sa
svojom 73.-godinšnjicom Klerom Zlatom.
Rođena je 18. kolovoza 1848. u Bakru.
Starica već 20 godina nije bila na
ulici. Dan prije rođendana se u kući
ispovjedila i prfersila. Dobra je
zdravila i bistrila te čita poučne stvar-
Primpla je manje pismenja i usmenih
čestitaka, pa se njima prilikuje i
našrednje!

STRANCI UZBEŠE
Zrma utječe